

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členiek JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **E. C.**, narodený X., bytom U., dlhodobý pobyt na území SR I., zastúpeného *JUDr. M. V.*, advokátom, S., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 206-2006/03608 zo dňa 28. decembra 2006, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 75/2008--43 zo dňa 9. decembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 75/2008-43 zo dňa 9. decembra 2009, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 206-2006/03608 zo dňa 28. decembra 2006. Žalovaný týmto rozhodnutím zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, odboru štátneho občianstva a matrík č. 219191-2006/01277 zo dňa 13. októbra 2006, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky.

V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutie ako postup správneho orgánu nie je v súlade s § 7 ods. 3 zákona č. 40/1993 Z.z. Z obsahu pripojeného spisu žalovaného súd zistil, že prvostupňovým rozhodnutím č.: 219191-2006/01277 zo dňa 13. septembra 2006 nebolo vyhovené žiadosti žalobcu o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky z dôvodu, že sa tento na území Slovenskej republiky nezdržiaval a tak nebol dôvod na udelenie štátneho občianstva SR ani na základe § 7 ods. 3 cit. zákona. Prvostupňový orgán nepovažoval pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky za nepretržitý pobyt najmenej 2 roky bezprostredne predchádzajúce podaniu žiadosti o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky, pričom vychádzal zo stanoviska oddelenia cudzineckej polície PZ v Michalovciach zo dňa 06. júla 2006, z ktorého vyplynulo, že žalobca sa na adrese pobytu nezdržiava a navyše bolo zistené, že žalobca prekračuje štátnu hranicu Slovenskej republiky s Ukrajinou mesačne 5 - 10x so vstupom a výstupom v ten istý deň. Za tohto skutkového stavu sa súd stotožnil s názorom správnych orgánov, že pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky nie je nepretržitým pobytom na území Slovenskej republiky na účely zákona pri udeľovaní štátneho občianstva Slovenskej republiky. Pod nepretržitým pobytom na území SR sa rozumie pobyt cudzinca – žiadateľa, ktorý má povolený prechodný alebo trvalý pobyt na území SR na účely zamestnania, podnikania, zlúčenia rodiny a pod. s tým, že sa aj fyzicky na území SR zdržiava a býva na adrese pobytu v SR. Ustanovenie § 7 ods. 3 cit. zákona je výnimkou pre tých žiadateľov, ktorým bolo vydané osvedčenie preukazujúce postavenie Slováka žijúceho v zahraničí, z podmienky dĺžky nepretržitého trvalého pobytu aspoň 5 rokov pred podaním žiadosti ustanovenej v § 7 ods. 1 písm. a/ zákona. Súd sa stotožnil so záverom správnych orgánov, že žalobca nespĺnil podmienku dĺžky nepretržitého pobytu na použitie tejto výnimky. V závere uviedol, že na udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky nie je právny nárok, a to ani po splnení zákonných podmienok. Pretože napadnuté ako aj prvostupňové rozhodnutie je v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňujú ich zrušenie, súd postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože jeho odôvodnenie je nedostatočné. Prvostupňový súd sa stotožnil so závermi napadnutého rozhodnutia správneho orgánu bez

podrobnejšej právnej analýzy predovšetkým ustanovenia § 7 ods. 3 zákona č. 265/2005 Z.z. Namietal tiež konštatovanie súdu, že predkovia žalobcu mohli po roku 1945 využiť právo opcie a zvoliť si štátne občianstvo vtedajšieho Československa, čo je zjednodušené chápanie oveľa zložitejšieho problému v kontexte vtedajších historických udalostí. Aj za predpokladu, že by bol právny názor prvostupňového súdu v otázke výkladu pojmu nepretržitý pobyt správny, vzhľadom na podstatný odstup času od vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, mal podľa názoru žalobcu v tomto smere aj bez návrhu prvostupňový súd doplniť dokazovanie nepretržitého pobytu žalobcu aj v tomto následnom období, čo neurobil, preto jeho rozhodnutie vychádza nielen z nesprávneho právneho názoru, ale aj z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Pokiaľ ide o právnu argumentáciu, odkazuje na obsah podanej žaloby. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo alternatívne aby zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 28. decembra 2006 č. 206-2006/03608.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že v plnom rozsahu trvá na svojom vyjadrení z 28. mája 2008. Znova poukázal na skutočnosť, že z výpisov informačného systému Policajného zboru Boris jasne vyplynulo, že žalobca prekračuje štátnu hranicu s Ukrajinou niekoľkokrát za mesiac a v rovnaký deň vstupu aj vycestuje späť na územie Ukrajiny, kde trvalo žila jeho rodina, čo nemožno považovať za nepretržitý pobyt na území Slovenskej republiky. Pretože žiadateľ musí podmienku pobytu na území Slovenskej republiky spĺňať pred podaním žiadosti o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky, neobstojí jeho námietka, že súd mal doplniť svoje zistenia týkajúce sa pobytu žalobcu; podľa § 250i OSP je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Zdôraznil, že na udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky nie je právny nárok ani po splnení zákonných podmienok a v zmysle čl. 5 ods. 2 Ústavy SR štátne občianstvo Slovenskej republiky nemožno nikomu odňať.

Ministerstvo vnútra SR pri rozhodovaní posudzuje každú žiadosť osobitne, a to nielen z hľadiska splnenia podmienky dĺžky pobytu, ale prihliada aj na iné kritériá, ako bezúhonnosť, ovládanie slovenského jazyka, začlenenie do spoločnosti, ako cudzinec dodržiava právny poriadok Slovenskej republiky a plní si povinnosti z jeho pobytu vyplývajúce a prihliada aj na stanoviská osobitných útvarov Policajného zboru a iných dotknutých štátnych orgánov. Zákon umožňuje správnemu orgánu zamietnuť žiadosť, ak žiadateľ nespĺňa iné zákonné podmienky a dĺžku pobytu áno. Pretože žalobca zákonnú

podmienku dlžky nepretržitého pobytu na území Slovenskej republiky pred podaním žiadosti o udelenie štátneho občianstva nesplnil, žalovaný by postupoval v rozpore so zákonom, ak by mu udelil štátne občianstvo a takéto rozhodnutie by bolo nezákonné. Navrhol preto, aby súd odvolanie žalobcu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 OSP), vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta OSP), rozsudok verejne vyhlásil po tom, ako bolo jeho vyhlásenie oznámené na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a postupom podľa § 250ja ods. 3 druhá veta OSP v spojení § 219 ods. 1, 2 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd zo spisu krajského súdu, ktorého súčasť tvorí aj administratívny spis žalovaného zistil, že Minister vnútra SR rozhodnutím č. 206-2006/03608 zo dňa 28. decembra 2006 zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, odboru štátneho občianstva a matrík č. 219191-2006/01277 z 13. októbra 2006, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky, a toto rozhodnutie potvrdil. Odôvodnenie tohto rozhodnutia bolo založené na zisteniach, že žiadateľovi bolo 28. mája 2001 priznané postavenie zahraničného Slováka, na území Slovenskej republiky má povolený prechodný pobyt od 11. júla 2001, žiadosť o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky podal 5. apríla 2005, žiadateľ je síce formálne prihlásený na území Slovenskej republiky na prechodný pobyt, ale reálne sa tu nepretržite nezdržiava a nežije tu, čo aj sám potvrdzuje vo svojom rozklade. Podľa zistení Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru v Michalovciach žiadateľ prekračuje štátnu hranicu Slovenskej republiky 5 až 10 krát mesačne, pričom v deň vstupu na územie Slovenskej republiky toto územie aj opúšťa, teda žiadateľ sa na území Slovenskej republiky reálne nepretržite nezdržiava.

Podľa § 7 ods. 3 zákona č. 40/1993 Z.z. v znení účinnom do 30. septembra 2007, žiadateľovi, ktorému bolo priznané postavenie zahraničného Slováka, možno udeliť štátne občianstvo Slovenskej republiky bez splnenia podmienok uvedených v § 7 ods. 1 písm. a/ a h/ zákona, ak má nepretržitý pobyt najmenej 2 roky bezprostredne predchádzajúce podaniu žiadosti o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky.

Odvolačný súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaný vec správne právne posúdil a vydal vo veci zákonné rozhodnutie, pretože, tak ako už uviedol krajský súd, pod nepretržitým pobytom nemožno rozumieť vstupy a výstupy na územie Slovenskej republiky v ten istý deň niekoľkokrát do mesiaca, keď žalobca túto skutočnosť ani nespochybnil. Zmyslom tejto zákonnej požiadavky je, aby žiadateľ po určenú dobu reálne žil na území Slovenskej republiky s cieľom jeho integrácie do spoločnosti, zžitím sa s právnym poriadkom Slovenskej republiky, čo žalobca ako žiadateľ pred podaním žiadosti nesplnil. Odvolačný súd má za to, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vysporiadal s námietkami žalobcu a jeho dôvody považuje za správne. K jedinej novej námietke, ktorú žalobca uviedol v podanom odvolaní, že krajský súd mal vzhľadom na časový odstup doplniť dokazovanie ohľadne jeho nepretržitého pobytu v tomto období, odvolačný súd uvádza, že takáto požiadavka nie je dôvodná.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu musí súd vychádzať zo skutkového stavu, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP) a z hľadiska zákonnosti napadnutého rozhodnutia bolo relevantné iba obdobie dvoch rokov bezprostredne predchádzajúcich podaniu žiadosti.

Odvolačný súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky formálne aj obsahové náležitosti vyžadované právnym poriadkom, je z neho zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom pre jeho vydanie, akými úvahami sa správny orgán riadil pri hodnotení dôkazov a výklade relevantných právnych predpisov. Rozhodnutie vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, z ktorého správne orgány vyvodili aj správny právny záver a jeho obsah zodpovedá právu účastníkov na spravodlivý proces v medziach podanej žaloby. Krajský súd preto postupoval v súlade so zákonom, ak žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že námietky žalobcu v odvolaní proti rozsudku krajského súdu sú nedôvodné a nemohli ovplyvniť rozhodnutie správneho orgánu ani prvostupňového súdu v danej veci, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.2 a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože v odvolacom konaní nebol neúspešný.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. októbra 2010

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská